

Vukovar u mom srcu

Vukovar! Svi znamo da je Vukovar grad heroj. Trpio je, molio je, plakao je, ali ipak na kraju spasio se.

Od 1991. do 1995. godine, tisuće i tisuće ljudi, rame uz rame za svoj grad hrabri, moćni i nepobjedivi život su dali. Mnoge majke su sinove izgubile, mnoga djeca bez očeva ostala. Na mjestu muke, plača i tuge ljudi su svoje živote dali. Ta Ovčara, krvave muke je trpjela. Srpska ruka živote je odnosila. Zašto? Samo da bi mogli reći: *država velika i nepobjediva.*

Koja korist od toga kad su nevine ljude ubili, a mnoge majke bez sinova ostavili. Taj rat bi nam uvijek trebao natjerati suzu da krene na oko.

Svaki grad ima svoju Vukovarsku ulicu koju na dan 18.11. samo svijeće i lampioni obasjavaju. Vodotoranj zastavu hrabre države nosi. Uvijek kad vidim taj toranj ja se začudim i pitam se tko je mogao tako čvrstu građevinu razrušiti? Prošlo je 20 godina, ali hrabri ljudi koji su muku trpjeli i krv prolijevali, kažu: *kao da je bilo jučer.*

Dok su se u Vukovaru odvijale sve te krvave scene, jedan hrabri novinar izlazio je na teren i izvještavao što se događa. Ime mu je Siniša Glavašević. Svoj je život stavljao na kocku samo da bi mi znali kako je u Vukovaru. Sada možemo jedino reći: *Siniša, neka te Bog čuva!*, jer on je te ratne 1991. godine, s još tisućama drugih ljudi, svoj kratki, ali značajan život ostavio na Ovčari.

Ne znam kako se sada osjećaju srpski ratnici koji su ubijali nevine ljude. Možda osjećaju bol i tugu, a s druge strane možda sreću i radost. Zasigurno mogu reći da nekoliko tisuća vukovarskih stanovnika još uvijek plače na Ovčari.

Želio bih još nešto reći o Siniši Glavaševiću. Imao je samo 30 godina kad ga je srpska ruka poslala u vječni san. Sad se govori da je Siniša bio vrlo hrabar i odlučan čovjek. Pitajte se, vi sada da ste novinari i da je rat, biste li otišli tamo i svoj život dali samo kako bi drugi ljudi mogli znati što se događa.

Jedan je pokojni Francuz, nakon što je saznao što se događa u Vukovaru, došao u Hrvatsku i branio Vukovar i sve nas. Život je izgubio, ali cijela Hrvatska trebala bi biti zahvalna na njemu i njegovoj hrabrosti.

Vukovarska bolnica koja je u ratu primila više od tri tisuće ranjenika, ipak je bila hrabra. Lijekovi su se teško nabavljali, ali hrabri doktori i doktorice i u tako teškim uvjetima uspjeli su spasiti mnoge živote.

Toliko krvi, toliko suza i boli te mnogo ranjenika, samo je grad heroj mogao podnijeti. Mislim da se ovolika tragedija nikada više u Lijepoj Našoj ne bi smjela ponoviti. Sada možemo jedino reći: hvala Siniša, hvala doktori, hvala ratnici, a ponajviše: HVALA HRVATSKA!

Marin Kovačević